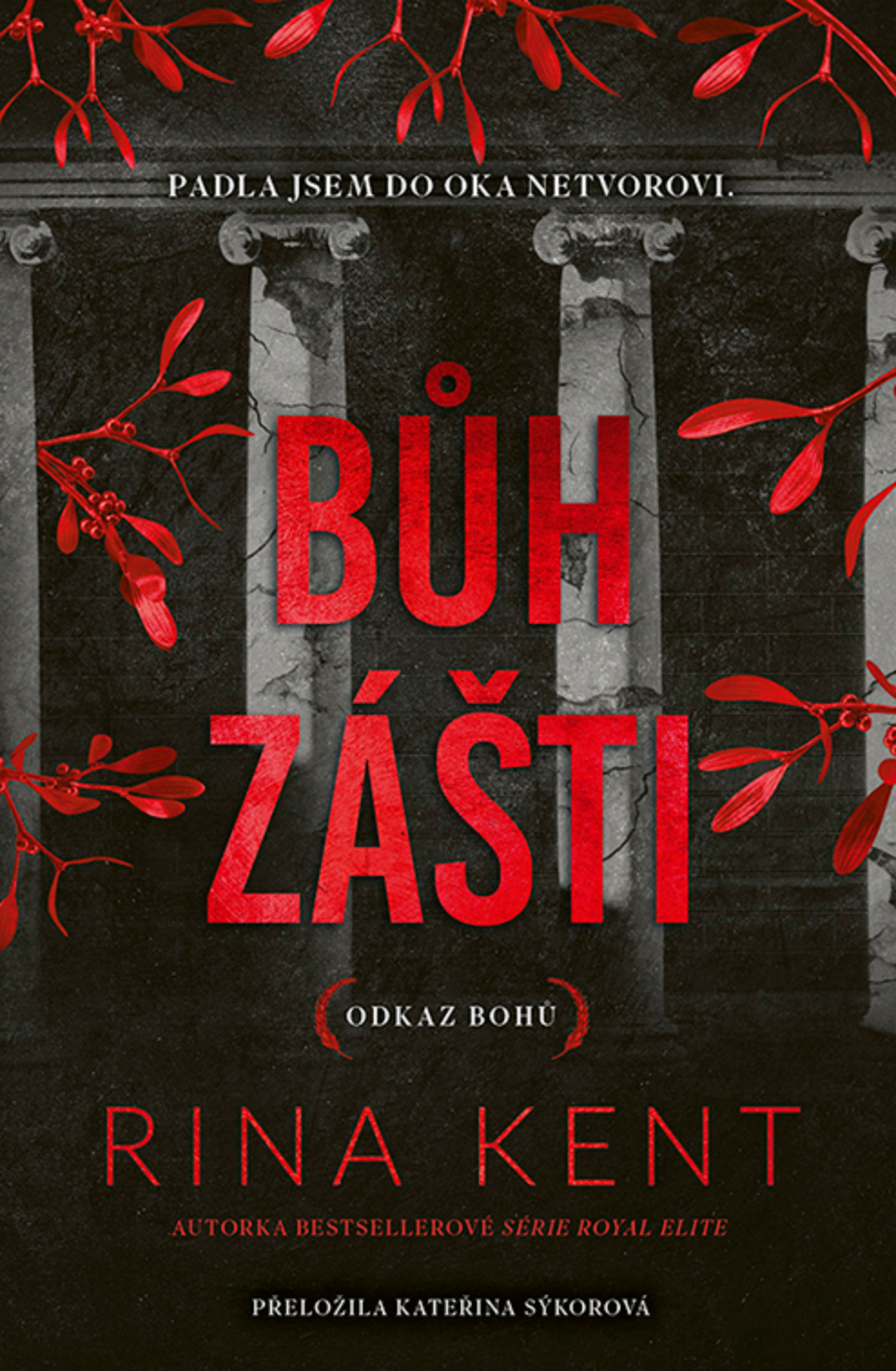

PADLA JSEM DO OKA NETVOROVI.
BŮH ZÁŠTI
ODKAZ BOHŮ
RINA KENT
AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE ROYAL ELITE
PŘELOŽILA KATEŘINA SÝKOROVÁ



BŮH ZÁŠTI

Copyright © 2022. GOD OF MALICE by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Sýkorová, 2026
Cover © Opulent Designs, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8802-6 (pdf)

BŮH ZÁŠTI

ODKAZ BOHŮ

RINA KENT

I

PŘELOŽILA KATEŘINA SÝKOROVÁ



Všem, kteří milují nenapravitelné záporáky.

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Milí přátelé čtenáři,
pokud jste ještě nečetli moje knihy, možná byste měli vědět, že píšu temné příběhy, jež u některých mohou vyvolat skličující a znepokojivé pocity. Moje knihy a hlavní postavy nejsou pro choulostivé publikum.

Killian Carson, hlavní hrdina románu *Bůh zášti*, je skutečný psychopat, tedy žádný mírný záporák z pohádky ani tvrďák, který časem zněžní. Je to padouch a jedná dost pochybně, takže pokud si nejste jistí, že zvládnete morálně pokřivené postavy, ve čtení prosím *nepokračujte*.

V některých scénách tohoto díla narazíte na sex s nejasným souhlasem i s jeho úplnou absencí a popisy sebevražedných sklonů. Věřím, že zvládnete zhodnotit své hranice.

Bůh zášti je samostatný román a lze ho číst bez znalosti mých dalších knih.

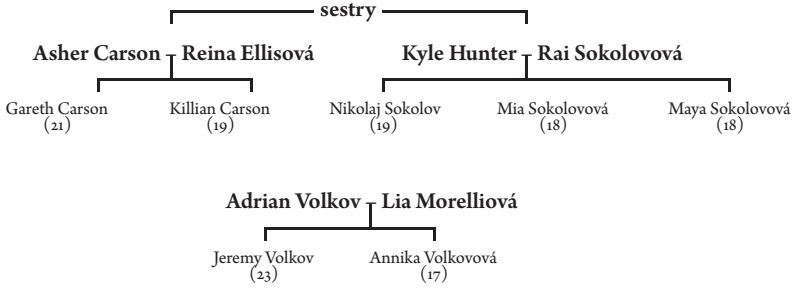
RODOKMEN

ODKAZU BOHŮ

ROYAL ELITE UNIVERSITY



KING'S U



PLAYLIST

Matthew Mayfield – *The Wolf in Your Darkest Room*

Badflower – *Family*

Weathers – *Rehab*

Sufjan Stevens – *Fourth of July*

The Weeknd – *Heartless*

Foxes – *Devil Side*

PVRIS – *You and I*

SVRCINA – *Who Are You*

Mainland – *Villains*

Hurts – *Mercy*

Twenty One Pilots – *Heathens*

Set It Off – *Who's in Control*

Owl City – *Fireflies*

Asking Alexandria – *Alone in a Room – Acoustic Version*

Sam Tinnesz & Zayde Wølf – *Man or a Monster*

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se



KAPITOLA 1

GLYNDON

Katastrofy začínají za černočerných nocí.

Za nocí bez hvězd, bez duše, bez jiskry.

Těch nocí, jež slouží jako hrozivé kulisy folklorních příběhů.

Shlížím na vlny, které se rvou s obrovskými špičatými kameny útesu pode mnou.

Nohy se mi třesou na okraji, zatímco hlavou se mi s ničivou silou hurikánu honí krvavé obrazy. Ta vzpomínka se mi přehrává v plné, znepokojivé rychlosti. Řev motoru, smyk auta a nakonec ten pronikavý skřípot kovu o skály a šplouchnutí ve smrtící vodě.

Teď tam žádné auto není. Ani nikdo v něm, žádný duch, který by se mohl rozptýlit do bezohledného vzduchu.

Jsou tu jen nárazy rozzuřených vln a dravost pevných skal.

Přesto se neodvažuju ani mrknout.

Tehdy jsem taky nemrkla. Jen jsem se dívala a dívala a pak vykřikla jako nějaká prokletá mytická bytost.

On mě však neslyšel. Ten chlapec, jehož tělo ani duše už nejsou mezi námi.

Ten kluk, který zápasil s psychickými i emocionálními problémy, a přesto se mi snažil být oporou.

Najednou mi přeběhne mráz po zádech, a tak si flanelovou bundu přehozenou přes bílé tílko a džínové šortky přitáhnu těsněji k tělu. Ale není to zima, co mnou tak otřáslo.

Je to ta noc.

Ta hrůza nelítostných vln.

Atmosféra se nebezpečně podobá noci před pár týdny, kdy mě Devlin přivezl k tomuhle útesu na ostrově Brighton Island, vzdáleném asi hodinu trajektem od jižního pobřeží Británie.

Když jsme tu byli poprvé, nenapadlo mě, že to skončí smrtí.

Ani tehdy tu nebyly žádné hvězdy. Zato měsíc, právě tak jako dnes, zářil, jako by se čisté stříbro vpíjelo do černého plátna.

Tyhle nesmrtelné skály jsou skromnými svědky karmínově rudé krve, ztraceného života a všepohlcujícího zármutku.

Všichni říkají, že časem to bude lepší: moji rodiče, prarodiče, můj terapeut.

Ale je to čím dál horší.

Už celé týdny spím v noci nanejvýš dvě hodiny, a to mlhavým spánkem plným nočních můr. Pokaždé když zavřu oči, vtrhne mi do mysli Devlinova laskavá tvář, jež se usměje, zatímco jí ze všech otvorů tryská šarlatová krev.

Pak se vždycky probudím s pláčem a roztřesená. Schovávám tvář do polštáře, aby si nikdo nemyslel, že mi úplně hráblo…

Nebo že potřebuju víc terapie.

Velikonoční prázdniny jsem trávila s rodinou v Londýně, ale už jsem to prostě nemohla vydržet.

Jakmile všichni usnuli, čistě z náhlého popudu jsem se vyplížila z domu, jela dvě hodiny autem, pak další hodinu

trajektem a nakonec jsem se po druhé hodině ráno dostala sem.

Někdy bych se chtěla přestat schovávat přede všemi včetně sebe samé. Často je to ale příliš těžké a nedokážu ani pořádně dýchat.

Nemůžu se mámě podívat do očí a lhát. Nemůžu se postavit před tátu a dědu a předstírat, že jsem pořád jejich malá holčička.

Myslím, že ta Glyndon Kingová, kterou devatenáct let vychovávali, před pár týdny umřela spolu s Devlinem. A nedokážu se smířit s tím, že se to brzo dozvědí.

Že se mi podívají do tváře a uvidí podvodníka.

Hanbu jména Kingů.

Proto jsem tady – poslední pokus zbavit se napětí, které se hromadí v mém těle.

Vítr mi cuchá medové vlasy s přírodním blonďatým melírem a fouká mi je do očí. Odhrnu si je dozadu a začnu si otírat dlaň o bok šortek, zatímco upřeně hledím dolů.

Dolů.

A dolů…

Otírání dlaně nabírá na intenzitě, stejně jako zvuk větru a vln v mých uších.

O krok se přiblížím k okraji a pod teniskami mi skřípou oblázky. Ten první krok je nejtěžší, pak už mám pocit, jako bych se vznášela ve vzduchu.

Rozpažím a zavřu oči. Jako bych byla posedlá nějakou podivnou silou, nevnímám, že stojím na místě, ani to, jak mě prsty svrbí touhou někam nasprejovat barvu.

Na cokoliv.

Doufám, že máma neuvidí poslední obraz, co jsem namalovala.

Doufám, že si mě nebude pamatovat jako svoje nejmíň talentované dítě. Jako tu ostudu, která se nedokázala ani zdaleka přiblížit jejímu géniu.

Jako toho podivína, jehož umělecký vkus je úplně v háji, a ne v tom dobrém slova smyslu.

„Moc mě to mrzí," zašeptám. Slova, která mi, aspoň myslím, řekl Devlin, než odletěl do neznáma.

Pod zavřená víčka mi pronikne záblesk světla a já se leknu. Napadne mě, že se třeba z vody vznesl jeho duch a jde po mně.

Že mi poví ta slova, která vrčel v každé noční můře: *Jsi srab, Glyn. Vždycky jsi byla a vždycky budeš.*

Ta myšlenka ve mně vyvolá obrazy z mých snů. Otočím se tak prudce, že mi podklouzne pravá noha a s výkřikem se převážím dozadu.

Dozadu…

Směrem k smrtícímu útesu.

Za zápěstí mě popadne silná ruka a škubne mi s ním takovou silou, až mi to vyrazí dech.

Vlasy mi odvlají za záda v chaotické symfonii, ale můj pohled se stále upírá na osobu, která mě bez námahy svírá jednou rukou.

Ale nevytáhne mě, drží mě v nebezpečném úhlu, který by mě mohl během zlomku vteřiny zabít.

Třesou se mi nohy, kloužou po drobných kamínčích a zhoršují úhel, v němž stojím – a zvyšují pravděpodobnost pádu.

Oči té osoby – muže, soudě podle jeho svalnaté postavy – zakrývá fotoaparát, který má zavěšený kolem krku. Do obličeje mi znova bleskne oslepující světlo. Tak *to* byla ta záře, co mě vyděsila před chvilkou. Fotil mě.

Teprve v tu chvíli si uvědomím, že mi zrak zamlžují slzy, vlasy mám rozcuchané od větru a moje kruhy pod očima by asi byly vidět až z vesmíru.

Chystám se mu říct, ať mě vytáhne, protože stojím doslova na hraně a bojím se, že když to zkusím sama, tak prostě spadnu.

Ale pak se něco stane.

Oddálí fotoaparát od očí a mně se slova zaseknou v krku.

Jelikož je noc a jediné světlo poskytuje měsíc, neměla bych ho vidět tak zřetelně. Ale vidím. Je to, jako bych seděla na premiéře nějakého filmu. Thrilleru.

Nebo možná hororu.

V očích lidí obvykle svítí emoce, jakékoliv. I smutek je rozzáří slzami, nevyřčenými slovy a nezměrnou lítostí.

Ovšem ty jeho jsou černé jako noc a právě tak temné. Nejdivnější na tom ale je, že je přesto sotva rozeznám od jejich okolí. Kdybych se nedívala přímo na něj, myslela bych si, že je to nějaké divoké zvíře.

Dravec. Možná dokonce monstrum.

Jeho tvář je ostrá, hranatá – taková, která si vyžaduje plnou pozornost, jako by byl stvořen za účelem nalákání lidí do pečlivě připravené pasti.

Ne, lidí ne.

Kořisti.

Jeho postava má v sobě cosi mužného, co nedokážou zakrýt ani černé kalhoty a tričko.

Uprostřed téhle chladné jarní noci.

Na pažích se mu rýsují svaly bez náznaků husí kůže nebo jakéhokoliv nepohodlí. Jako by se narodil s chladnou krví. Ruka, kterou mi právě drží zápěstí – a účinně tak brání mému pádu –, je napnutá, ale není na ní vidět ani stopa námahy.

Nenucený. Tak by se dal popsat.

Z celého jeho vystupování vyzařuje naprostá uvolněnost. Je až moc v pohodě… až příliš *bezvýrazný*, takže působí dokonce trochu znuděně.

Tak nějak… nepřítomně, přestože je přímo tady, z masa a kostí.

Jeho symetrické plné rty jsou stažené do úzké linky a mezi nimi trčí nezapálená cigareta. Místo aby se díval na mě, upřeně hledí do fotoaparátu a poprvé od chvíle, co jsem si ho všimla, za jeho duhovkami zatančí jiskřička světla. Je to rychlé, prchavé a téměř nepostřehnutelné. Ale všimnu si toho.

V tom jediném okamžiku, kdy jeho znuděná maska zazáří, ztmavne, vynoří se z pozadí a pak zase zmizí.

„Úchvatné."

Spolknu neklid, který mi stoupá do krku a nemá moc co do činění s tím slovem, které řekl, jako spíš s tím, *jak* ho řekl.

Jeho hluboký hlas zní jako med, ale ve skutečnosti je zahalený černým kouřem.

Je to tím, jak to slovo rozvibrovalo jeho hlasivky, než se rozvlnilo v prostoru mezi námi se smrtící silou jedu.

A kromě toho – to právě teď promluvil s americkým přízvukem?

Moje obavy se potvrzují, když se jeho pohled s vražednou jistotou přesune na mě a moje rozechvělé svaly jako by zkameněly. Z nějakého důvodu mám pocit, že nesmím ani špatně dýchat, jinak mě brzo čeká zkáza.

Záblesk světla v jeho očích už dávno zmizel a já stojím tváří v tvář tomu mlhavému pohledu z dřívějška – bezvýraznému, chladnému a naprosto bez života.

„Myslím tu fotku. Ne tebe."

To znělo dost americky.

Ale co by dělal Američan v takovém zapadákově, kam se sotva přiblíží i místní?

Jeho ruka kolem mého zápěstí povolí, a když mi sklouznou nohy, několik kamenů spadne a rozbije se na kusy. Vzduchem se rozlehne děsivé zakvílení.

Moje.

Ani o tom nepřemýšlím, když toho kluka oběma rukama chytím za předloktí.

„Co to… co to sakra děláš?" lapám po dechu a srdce mi buší. Hrůza mi rve hrudník na kusy a já si uvědomím, že nic podobného jsem už celé týdny necítila.

„Co by sis tipla, že dělám?" Stále mluví s naprostou lehkostí, jako by s kamarády plánoval, kam zajdou na snídani. „Dokončuju, co jsi začala. Až spadneš a umřeš, budu ten okamžik moct zvěčnit. Mám takový pocit, že budeš dobrým přírůstkem do mojí sbírky, ale pokud nebudeš…" Pokrčí rameny. „Prostě tu fotku spálím."

Spadne mi brada a v hlavě mi víří milion myšlenek. Vážně právě prohlásil, že si přidá do sbírky fotku mojí mrtvoly? Mám příliš mnoho otázek, ale ta nejdůležitější ze všech zní: jakou sbírku tenhle šílenec vůbec má?

Ne, to škrtněte – nejdůležitější otázka zní: co je to, sakra, za člověka? Vypadá asi na můj věk, podle společenských měřítek by se dal považovat za pohledného a je to samotář.

Jo, a vyzařuje z něj aura totálního zločince. A ne ta podlá a obyčejná. Tenhle má svoji vlastní ligu.

Je to aura nebezpečného člověka.

Bosse, který řídí nespočetné množství rváčů a obvykle se skrývá v pozadí.

A nějakým způsobem jsem se mu náhodou připletla do cesty já.

Vzhledem k tomu, že jsem celý život strávila v okruhu mužů, kteří dokážou slupnout k večeři celý svět, dovedu rozpoznat nebezpečí.

Dokážu taky rozpoznat lidi, od kterých bych se měla držet dál. A tenhle cizí Američan je ztělesněním obojího. Potřebuju se odsud dostat pryč.

Okamžitě.

Navzdory všem těm nervům, které mi útočí na už tak křehký mentální stav, se přinutím promluvit svým nejpřísnějším tónem: „Neměla jsem v plánu umřít."

Zvedne obočí a cigareta v jeho ústech se zachvěje při nepatrném pohybu jeho rtů. „Vážně?"

„Vážně. Takže… můžeš mě vytáhnout nahoru?"

Mohla bych zkusit vyšplhat po jeho předloktí, ale jakýkoliv náhlý pohyb by pravděpodobně měl přesně opačný účinek; mohl by mě pustit na setkání s mým stvořitelem.

Nenuceně mě dál drží za paži. Volnou rukou vytáhne zapalovač a škrtne si pod cigaretou. Její špička zahoří jako sytě oranžový soumrak a on si dá načas, než si zapalovač hodí zpátky do kapsy a vyfoukne mi do obličeje oblak kouře.

Obvykle se mi ze smradu cigaret zvedá žaludek, ale na to teď nemyslím. Napětí mezi námi vře a naplňuje mě teplem. Je to cizí pocit, a zároveň není.

„A co za to dostanu, když ti pomůžu?"

„Moje díky?"

„Ty jsou mi k ničemu."

Sevřu rty a nutím se zachovat klid. „Tak proč jsi mě vůbec chytil?"

Poklepe na hranu svého foťáku a pak ho pohladí s takovou smyslností, jako by se dotýkal ženy, od které se nedokáže odtrhnout.

Z nějakého důvodu se mi z toho zvedne tělesná teplota. Vypadá jako ten typ člověka, který to dělá často.

Dost často.

A s tou samou intenzitou, která z něj vyzařuje.

„Abych si udělal fotku. Co takhle dokončit, co jsi začala, a umožnit mi vytvořit to mistrovské dílo, pro které jsem přišel?“

„Vážně tu prohlašuješ, že tvým mistrovským dílem je moje smrt?“

„Ne, tvoje smrt ne. S lebkou roztřískanou o skály tam dole by to bylo příliš krvavé a nepříjemně brutální. Nemluvě o tom, že při tomhle osvětlení by se to nedalo dobře vyfotit. Mě zajímá tvůj pád. Tvoje bledá kůže bude s vodou nádherně kontrastovat.“

„Jsi… nemocný.“

Pokrčí ramenem a vyfoukne další oblak jedovaté mlhy. I to, jak se prsty dotýká cigarety a potahuje z ní, vypadá nenuceně, přestože je to provázené napětím. „To znamená ‚ne‘?“

„Samozřejmě, že znamená. Myslíš si, že bych umřela jen proto, aby sis mohl cvaknout fotku?“

„Mistrovské dílo, ne fotku. A ty vlastně nemáš na výběr. Když se rozhodnu, že zemřeš…“ Nakloní se dopředu, uvolní sevření kolem mojí ruky a jeho hlas se ztlumí do děsivého šepotu. „Tak zemřeš.“

Vykřiknu, když mi skoro podklouzne noha, a zaryju nehty do jeho paže; v žilách mi vře divoká touha po životě, plná zoufalství jako u zvířete v kleci nebo vězně, který strávil celé roky na samotce.

Jsem si docela jistá, že jsem ho škrábla, ale pokud ho to bolí, nedává to nijak najevo.

„Tohle není vtipné.“ Lapám po dechu a hlas se mi zadrhává.

„Já se snad směju?“ Dlouhými prsty chytí cigaretu, potáhne a vyndá si ji z úst. „Máš čas, než dokouřím, a pak mi musíš něco dát.“

„Něco?“

„Cokoliv, čím jsi ochotná zaplatit za moji *kavalírskou* záchranu dámy v nesnázích.“

Neunikne mi, jak zdůrazňuje slovo *kavalírskou*, ani celý ten provokativní způsob, jakým používá slova. Jako by to byly zbraně v jeho arzenálu.

Batalion pod jeho velením.

On si to užívá, že jo? Celá tahle situace, která začala mými pokusy zapomenout, mě uvrhla do noční můry.

Nebo ne?

Část mého já stále sleduje každý jeho pohyb a každou minutou se víc a víc rozpaluju. Ráda bych si namlouvala, že je to strach, ale z nějakého důvodu mi pod jeho dotekem hoří kůže a já jsem zajatkyní intenzity, která z něj ve vlnách vyzařuje.

Část mého já to touží ochutnat.

Ta podivná část je okouzlená a uvězněná v jeho spárech.

Můj pohled zabloudí k napůl vykouřené cigaretě, a právě když přemýšlím, jak ho ještě zdržet, on během pár vteřin vdechne zbytek a odhodí nedopalek. „Čas vypršel. Sbohem.“

Začne se vyprošťovat z mého sevření, ale já zabořím nehty hlouběji. „Počkej!“

Jeho tvář zůstává naprosto bez hnutí, i když mu vítr čechrá vlasy. I když jsem si jistá, že cítí, jak se třesu touhou přežít.

Zdá se, že na něj nic nemá vliv. A to mě děsí k smrti.

Ale zároveň to probouzí část mě, o které jsem si myslela, že se projevuje jen ve snech.

Jak může být někdo tak… *chladný*?

Tak lhostejný?

Takhle bez života?

„Rozmyslela sis to?“

„Jo.“ Můj hlas se chvěje, i když se snažím znít, jako bych měla všechno pod kontrolou. „Vytáhni mě nahoru a udělám, co budeš chtít.“

„Určitě to chceš formulovat zrovna takhle? To, co *budu chtít*, může zahrnovat spoustu věcí, které společnost neschvaluje.“

„To je mi jedno.“ Jakmile budu mít pod nohama pevnou zem, dostanu se z dosahu tohohle šílence.

„Jak myslíš.“ Zase mi nemilosrdně stiskne paži a s neuvěřitelnou lehkostí mě odtáhne z okraje srázu.

Jako bych právě nevisela na vlásku centimetr od jisté smrti.

Jako by voda pode mnou neotvírala čelisti a nechystala se mě spolknout.

Můj těžký dech zní v nočním tichu animálně. Snažím se ho zklidnit, ale je to marné.

Byla jsem vedena k ocelové vůli a impozantnímu vystupování. Vyrůstala jsem s příjmením, které je větší než život, a s rodinou a přáteli, kteří přitahují pozornost, kamkoliv jdeme.

Ale v tuhle chvíli najednou všechno, co znám, beze stopy zmizelo. Jako bych se odpojila od toho, čím bych měla být, a proměnila se v někoho, koho nedokážu ani já sama pochopit.

A to všechno kvůli klukovi, který stojí přede mnou. Jeho tvář je prázdná, oči stále matné, bez života a odrážející všechny existující ponuré barvy.

Kdybych mu měla přiřadit barvu, byla by to bezpochyby černá – bezvýrazná, chladná a bezbřehá.

Když se na mě však upřeně dívá, cítím v tom jakési záhadné pouto. Nebo spíš porozumění? Schopnost číst mi myšlenky?

Pokusím se vymanit z jeho sevření, ale on mě drží čím dál pevněji, až mám pocit, že mi zláme kosti, jen aby je mohl prozkoumat zevnitř.

Znám ho jen pár minut, ale upřímně řečeno by mě nepřekvapilo, kdyby mi tu ruku opravdu rozdrtil. Koneckonců si chtěl fotit, jak padám a umírám.

A i když je to divné, je to zároveň naprosto děsivé. Protože vím – prostě vím –, že by to tenhle cizí člověk bez mrknutí oka udělal a nepřemýšlel o následcích.

Ještě nedávno jsem si s kamarády z tohohle scénáře dělala legraci, ale teď, když se to opravdu děje, jsem z toho úplně mimo.

„Pusť mě," vyštěknu.

Zvednou se mu koutky rtů. „Hezky popros a možná tě pustím."

„Co u tebe znamená ‚hezky poprosit'?"

„Řekni ‚prosím', nebo poklekni. To by mohlo stačit. Dokonce bych doporučil obojí naráz."

„A co takhle ani jedno?"

Nakloní hlavu ke straně. „To by bylo zbytečné a hloupé. Nakonec, jsi mi vydaná na milost."

Rychlým pohybem mě znova postrčí k okraji. Snažím se ho zachytit, ale moje síla je proti jeho surové moci jen kapkou v moři.

Vmžiku mi visí nohy přes okraj útesu, ale tentokrát se chytám popruhu jeho foťáku, jeho trička a jakéhokoliv povrchu, do kterého můžu zabořit nehty.

Chladného.

Je tak chladný, že mi doslova mrznou prsty a nemůžu dýchat. „Prosím!“

Ze rtů mu sklouzne zvuk značící uznání, ale nevytáhne mě zpátky. „To přece nebylo tak těžké, že ne?“

Rozšíří se mi nosní dírky, ale podaří se mi ze sebe vypravit: „Mohl bys s tím přestat?“

„Nemohl, když jsi nesplnila svoji část dohody.“

Zírám na něj a pravděpodobně vypadám naprosto ohromeně. „Svoji část?“

Položí mi ruku na hlavu a teprve tehdy si všimnu, že je vysoký. Tak vysoký, až mě to zastrašuje.

Nejprve mi jen zastrčí pár pramínků vlasů za ucho. To gesto je tak intimní, až mi z toho vyschne v krku.

Srdce mi bije tak nepravidelně, že mám pocit, jako by mi mělo vyskočit z hrudníku.

Nikdo se mě nikdy nedotkl s tak neochvějnou jistotou. Ne, to není jistota. Je to moc.

Ten druh, který vás zahltí.

Jeho prsty, které mi právě hladily vlasy, se mi zaryjí do lebky a zatlačí tak silně, že se mi roztřesou nohy. Jen tak.

Žádný odpor.

Nic.

Padám.

Padám…

Myslím si, že mě nakonec shodil z útesu, ale pak narazím koleny na tvrdou zem.

Když vzhlédnu, zase v jeho očích zahlédnu ten lesk. Předtím jsem si myslela, že to byl záblesk světla, nějaký náznak bílé v té všudypřítomné černé.

Ovšem mýlila jsem se. Je to černá v černé.

Odstín naprosté temnoty.

V jeho duhovkách se zračí čistý sadismus, zatímco mi drží hlavu v zajetí, a nejhorší na tom je, že kdyby mě pustil, určitě bych přepadla dozadu.

Koutky mu nadzvedne děsivý úšklebek. „Opravdu doporučuju klečet na kolenou. Takže, můžeme začít?“

KAPITOLA 2

GLYNDON

To nemůže být pravda.

To *není* pravda.

Neměla by být. A přesto, když se můj pohled setká s tím jeho, tichým a naprosto neživým, nejsem si jistá, jestli jsem se ocitla v noční můře, nebo je to skutečnost.

Pravděpodobně to první.

Nejde ani o to, jak brutálně mi svírá vlasy, které by mi, kdybych se pokusila bojovat, jistě mohl vytrhnout z hlavy – nebo hůř, strhnout mě za ně z útesu, jak mi ostatně vyhrožuje od chvíle, kdy jsem ho potkala.

Zpětně mě napadá, že vzhledem ke svojí rodině jsem na něco takového mohla být připravená.

Vždycky jsem si říkala, že mám neobvyklé vztahy. Vždyť můj děda je bezohledný sociopat. Stejně tak můj strýc. Můj bratr je ještě horší.

Ale možná proto, že je znám celý život, jsem si na jejich chování zvykla. Přijala jsem to jako samozřejmost, protože jsou to plnohodnotní členové společnosti a taky nikdy neměli za terč mě.

Myslela jsem si, že kdybych ve skutečném životě potkala lidi jako oni, poradila bych si.

Ale na druhou stranu, nic mě nemohlo připravit na to, že se ocitnu v takovéhle situaci s někým, koho jsem sotva potkala.

Zvuk tříštících se vln se sladí s mými chaotickými myšlenkami. Studený vzduch mi proniká skrz bundu až pod tílko a ochlazuje pot, který mi ulpívá na kůži. Už od chvíle, kdy mi před chvílí do žil vtrhl nával života, celá hořím, takže mi ten pocit přijde vhod.

Navzdory instinktu, který na mě neustále křičí, abych utekla, si dobře uvědomuju, že jakýkoliv náhlý pohyb mě pravděpodobně zabije.

Ale to není jediný důvod. Moje srdce nikdy v životě nebušilo tak silně.

Zvrácená část mého já se poprvé v životě cítí naživu.

Polknu sliny, které se mi nahromadily v ústech, a reaguju na jeho poslední větu: „Začít s čím?“

„S odměnou za to, že jsem tě zachránil.“

„To jsi neudělal.“ Mávnu třesoucí se rukou. „Pořád jsem na hraně útesu.“

„A tak to zůstane, dokud mi nedáš to, co jsi slíbila.“

„Já jsem ti nic neslibovala.“

Nakloní hlavu na stranu a s ní se zhoupne i foťák, který kopíruje osu jeho těla strašidelným, metodickým pohybem. „Ale slíbila. Cituju: ‚Udělám, co budeš chtít.‘ Pamatuješ?“

„To jsem řekla pod tíhou okamžiku. To se nepočítá.“

„Já to počítám. Tak mi buď dej, co chci, nebo…“ Natáhne krk směrem k tomu, co je za mnou. Nemusí to vyslovovat. Je mi jasné, kam tím míří.

Je to jeho zastrašovací taktika. Hrozba, která se vznáší ve vzduchu.

A on moc dobře ví, že to funguje. „Můžu nejdřív vstát?“

„Ne. To, co chci, se dělá v téhle pozici."

„A co chceš?"

„Tvoje rty kolem mého ptáka."

Spadne mi brada a já dál doufám, že je to jen noční můra. Doufám, že jde o nějaký zvrácený vtip, který zašel příliš daleko. Že se tomu mám zasmát a pak jít domů a napsat o tom holkám.

Mám ale pocit, že stačí, abych se jen špatně nadechla, a situace se zvrtne v to nejhorší.

„Pokud se ti tahle možnost nelíbí, mám v záloze i jiné." Jeho ruka sklouzne z temena mojí hlavy do ďolíčku na tváři a pak k mým rtům.

Nikdy v životě jsem nebyla tak zamrzlá jako teď. A to celé jen kvůli jeho chladnému doteku. Je bezcitný, děsivý a naprosto bez zájmu.

Takhle se asi cítí člověk, kterému Smrtka rve duši z těla.

A přesto mnou projíždí záblesk tepla. Cítím dokonce i žár mezi stehny a tenhle pocit nenávidím. Nenávidím to, jak reakce mého těla nejde ruku v ruce s logikou.

Nebo s mým instinktem přežití.

Jeho prsty sklouznou dál k mému krku a stisknou ho po stranách tak silně, až se mi zatočí hlava. Je jasné, kdo má v téhle situaci navrch. „Můžeš si kleknout na všechny čtyři a já ti ho narvu do některé z těch ostatních dírek."

Kéž by to byla jen hra, ale v jeho hlase není ani špetka přetvářky. Ten šílenec opravdu neváhá splnit, co slíbil.

Teprve teď si uvědomuju, v jak velkém průšvihu jsem.

Tenhle psychopat mě sežere zaživa.

Jestli jsem si poslední týdny myslela, že ve mně nic nezbylo, tak tohle už mě definitivně zničí. Roztrhá mě to na kusy.

Zabije mě to.

Musí cítit moji úzkost, když vidí, jak se mi třese celé tělo. Jsem jako zatoulaný pták uprostřed větrné noci, kterého vítr žene na všechny strany najednou.

„Tak kterou možnost si vybereš?“ zeptá se ten cizinec svým ležérním tónem, který by mohl patřit vévodům a aristokratům.

V jeho pohybech a způsobu mluvy je znepokojivá lehkost. Jako by byl robotem, kterého pohánějí nějaké úchylné baterky.

Ale zároveň jako by byl ve válce. Dokáže všechno vystupňovat tak rychle, že není možné předvídat, co udělá dál.

A já se tu rozhodně nehodlám zdržovat zjišťováním, kam až zajde.

Využiju momentu překvapení, a jakmile na chvilku uvolní sevření kolem mého krku, vrhnu se na něj. Srdce mi buší jako o závod, když cítím, že jsem mu z nemilosrdného stisku vážně vyklouzla.

Vyšlo mi to.

Vyšlo –

Ani si to ale nestihnu oslavit v hlavě, když se ozve hlasité zadunění. Kolena mi narazí na skálu tak prudce, že mi to vyrazí myšlenky z hlavy a vzduch z plic.

Nemůžu dýchat.

Nemůžu dýchat…

V tu chvíli si uvědomím, že mě srazil k zemi tak, že mi násilně stiskl krk a zatlačil mi do temene hlavy.

A tentokrát mě chce uškrtit. Moje nehty se mu zarývají do zápěstí, můj pud sebezáchovy se probouzí s oslepující zuřivostí.

Ale je to, jako bych se snažila zbořit zeď. Zasraná nedobytná pevnost.

Dokonce svírá prsty tak silně, až mám pocit, že mi každou chvíli utrhne hlavu.

„Útěk jsem do nabídky nezahrnul, že ne?“ Jeho hlas zní vzdáleně a mísí se s hučením v mých uších. A pokud se nemýlím, je hlubší, temnější a nabývá ještě sytějšího odstínu černé.

Mnohem děsivější než bezbarvá noc.

Dokonce i jeho matné oči jsou najednou pusté – horší než jakýkoliv odstín, který si dokážu představit.

V tuhle chvíli není ničím jiným než dravcem. Bezcitným, chladnokrevným monstrem.

„P-prosím…“ zachraptím a nocí, která nás obklopuje, se má prosba rozlehne jako děsivá píseň duchů.

Nemůžu se ani modlit, aby nás našel nějaký kolemjdoucí. Koneckonců, Devlin si tohle místo vybral právě proto, že je odlehlé.

Devlin a já jsme ho vybrali.

Kdo by si byl pomyslel, že nás tu potká tak odlišný, a přesto v obou případech tak tragický osud?

„Prosím?“ protáhne to slovo, jako by zkoušel, jak zní na jeho rtech.

Snažím se přikývnout, ale s tím, jak mě drží za krk, je to nemožné.

„Prosím, použij pusu? Nebo prosím, použij moji kundu a zadek?“ Odmlčí se a pak mě nakloní dozadu směrem ke srázu. „Nebo prosím, udělej ze mě umělecké dílo?“

Ze rtů mi splynou přidušené zvuky, které znějí spíš jako zvířecí než lidské.

Zase to stupňuje – připomíná mi, že má nade mnou moc, a že když se budu bránit, tak to bude horší, než si vůbec dokážu představit.

Ať se však snažím sebevíc, ten nelidský cizinec si toho zřejmě vůbec nevšímá. A možná, jen možná, se ani bránit nechci.

Ta část mého já chce prožít to, co se stane, když se bránit *nebudu*. Bez ohledu na to, jak moc se to stydím přiznat, mi mravenčí ve stehnech.

Pokrčí ramenem s takovou zuřivostí jako nějaký zatracený zločinec, který za svoje činy necítí ani špetku lítosti.

„Jestli se nerozhodneš sama, můžu to udělat za tebe."

„Pusu," vypravím ze sebe s námahou a ani netuším, jak se mi to podařilo.

Vzhledem k tomu, s jakou surovou silou mě drží, vlastně ani nechápu, že jsem ještě při vědomí.

Teprve když mi to slovo vyklouzne z úst, začne Američan pomalu uvolňovat brutální stisk svých prstů kolem mého krku. Ale nepustí mě a dál před sebou celé moje bytí drží jako v kleci.

Nadechnu ohromné množství vzduchu a plíce se mi naplní kyslíkem, až to pálí. Jako by mě oběsili a bodli do hrudníku…

Zvedne jedno široké obočí. Vypadá hezky, snad dokonce krásně, ale je to ten druh krásy, na kterou sérioví vrazi lákají svoje oběti. Upřímně by mě ani nepřekvapilo zjištění, že i tenhle zabíjí jen tak z plezíru.

Což rozhodně není myšlenka, kterou bych v takovéhle situaci měla mít.

Je šílené, jak často jsem přemýšlela o smrti, ale když dojde na věc, tak se jí takhle strašně bojím.

Ten cizinec z pekla mi přejede palcem po spodním rtu. Citlivě, skoro láskyplně, což je ještě děsivější, protože soudě podle toho, jak se dosud chová a mluví, jsem si jistá, že citu nemá v těle ani gram.

„Takže ti můžu nacpat péro mezi tyhle rty a naplnit ti krk semenem?“

Cítím, jak mi hoří hrdlo, nejsem zvyklá, aby se mnou někdo takhle mluvil. A do kalhotek mi sklouzne teplá kapka vlhkosti. Ale odmítám připustit, že na mě jeho slova mají jakýkoliv vliv, takže zvednu bradu a podívám se mu přímo do očí. „Nedělám to, protože chci, ale protože mi vyhrožuješ horší variantou. Kdyby to bylo na mně, tak by ses mě nikdy nedotkl, ty úchyle.“

„Tak to jsem rád, že to na tobě není.“ Pořád mě drží pod krkem a druhou rukou si rozepne poklopec, což vydá ještě děsivější zvuk než narážení vln o skály nebo hučení větru kolem.

Když vytáhne penis, pokusím se odvrátit tvář stranou, ale jeho stisk na mém krku mě nutí, abych sledovala každý jeho detail.

Je velký a tvrdý a já ani nechci přemýšlet nad tím, co ho tak vzrušilo.

Na rty se mi přitiskne něco teplého a já je pevně sevřu k sobě.

„Otevřít,“ přikáže mi a druhou rukou mě popadne za vlasy, takže mi nenechává žádný prostor k vyjednávání.

Ale já se dál držím svého bojovného ducha. Toho záchvěvu naděje, že si to třeba rozmyslí a celá tahle noční můra skončí.

Neměla bych být tak naivní.

Zrůdu totiž nelze změnit ani odradit.

Jediným cílem zrůdy je ničit.

„Jestli sis to rozmyslela, ještě můžu použít tvůj zadek a kundu. V tomhle pořadí. Takže pokud nejsi ochotná mi z ptáka olízat vlastní krev, navrhuju, abys otevřela pusu.“

Plácne mě penisem přes rty a já nemám jinou možnost než uvolnit čelisti.

Nepochybuju, že když to neudělám, dodrží svoje slovo o té druhé nabídce, a mně se vážně nechce zjišťovat, jak daleko zajde.

Jak moc to vystupňuje.

Jeho špička mi vklouzne do úst a mně se začne v krátkých intervalech svírat žaludek. Zaženu ten podivný pocit, který se mi rozlévá v podbřišku.

„Nemůžeš zvracet, když jsme ještě ani nezačali." Zase mi hladí spodní ret s tou falešnou něžností. „Když budeš chtít, můžeš si to i užít, ale pokud se budeš bránit, bude to asi jen nepříjemné. Takže saj a hezky se snaž."

Chce, abych sála?

Naser si. Já jsem Kingová a Kingům nikdo neříká, co mají dělat.

Navzdory strachu, který mi ochromuje končetiny, se můj pohled střetne s tím jeho. A ten výraz v jeho očích mě znechutí. Očividně si myslí, že si to aspoň částečně užívám. A tak se mu do toho ptáka zakousnu.

Hodně.

Ze všech sil. Kousnu tak silně, že mám pocit, že ho ucvaknu a spolknu jeho špičku.

Jediná reakce, jíž se dočkám, je ale zavrčení a… ještě větší ztvrdnutí. Cítím, jak mi v ústech roste víc než předtím.

Ale v kousání nemůžu pokračovat.

Zatáhne mě totiž za vlasy, jako by se mi je snažil vyrvat.

Celým tělem mi projede osten bolesti, ale to není všechno.

Zakloní mě, takže mám horní část těla nahnutou dozadu, a kouká na mě těma svýma posedlýma očima, které by mohly zabíjet.

Nevytáhne ho. Ani nevypadá, že by ho to nějak moc bolelo.

Kurva.

Možná je to vážně robot a já jsem se tu zasekla se strojem bez emocí.

„Bez zubů." Tlačí mi do krku ještě větší část penisu a v jeho hlase slyším napětí. „A teď, kurva, saj."

Neodvažuju se mu znova odporovat. Zaprvé jsem na hraně – jak doslova, tak přeneseně kvůli tomu žáru mezi nohama, na který radši nemyslím. A zadruhé nepochybuju, že dodrží svoje slovo.

Problém však je, že jsem ho ještě nikdy nikomu nekouřila, takže jsem v tomhle úplně mimo. Ale pokouším se mu aspoň lízat žalud. Pokud je jeho sténání nějakým vodítkem, zdá se, že mu moje opatrné olizování dělá dobře.

Tak to dělám zas a znova.

„Ty jsi to nikdy nedělala, že ne?" V jeho hlase slyším uznání, jako by to ten zmrd schvaloval. „Vtáhni tváře a uvolni čelist. Nemáš jen lízat, musíš sát," vysvětluje mi hlasem plným touhy, jako by mluvil s milenkou.

Mám chuť mu ho tentokrát úplně ukousnout, ale hrozba smrti mě nutí ten nápad opustit.

Místo toho poslechnu jeho rozkaz. Čím dřív to budu mít za sebou, tím dřív se dostanu z jeho smrtícího dosahu.

„To je ono," vydechne a jeho hlas poprvé zní trochu uvolněně. „Použij i jazyk."

Zcela mechanicky a bez přemýšlení přesně to udělám. Taky se snažím nepřemýšlet nad pozicí, ve které se nacházím. Na okraji skály, na kolenou, s maniakem, který mi právě znásilňuje ústa, zatímco mi hrozí, že každou chvíli přepadnu dolů.

Pokud se mnou pohne jen o pár centimetrů vzad, tak už mě nezachrání ani on sám.

Jeho stisk v mých vlasech zesílí a já si pomyslím, že jsem asi zase použila zuby, ale brzo zjistím, že o to tu nejde.

Už ho přestalo bavit předstírat, že je něžný. Nebo se možná začal nudit. Ať už je důvod jakýkoliv, rozhodl se to vzít do vlastních rukou. Dál mě drží za vlasy, prsty mi sevře čelist a donutí mě otevřít pusu tak doširoka, jak jen to jde.

„Moc se mi líbí tvoje pokusy o kouření, ale asi bych ti měl ukázat, jak se to dělá doopravdy." Vrazí mi ho až dozadu do krku. „Hmm. Ten tvůj hezký obličejík vypadá tak sexy, když ti ho šukám."

Lapám po dechu, dusím se vlastními slinami a jeho délkou i tloušťkou. Nepotkala jsem za život moc penisů, ale tenhle je rozhodně největší, jaký jsem kdy viděla.

A způsob, jakým mi ho vráží až do krku, je rozhodně ukázkou dominance. Drží ho tam a sotva mi dovolí dýchat. Myslím, že tu umřu s jeho ptákem v puse.

Jeho oči jsou stále upřené do mých a on při pohledu na mě tvrdne ještě víc – já mám oči vykulené a plné slz a tvář mi nejspíš zrudla.

Ten úchyl mě zabije a udělá se z toho.

Já jsem ale asi ještě úchylnější, protože čím víc se do toho opírá, tím víc vlhnu.

Pak ovšem vyklouzne natolik, že mi to umožní nasát do plic trošku vzduchu.

Ale ani se pořádně nenadechnu a už mi ho tam zase vráží, ještě divočeji než předtím.

Intenzivněji. Ještě víc… nezřízeně.

Slzy mě pálí v očích a stékají mi po tvářích. Po bradě a krku mi stékají moje sliny a jeho vzrušení, zatímco do mě

vráží a zase se vytahuje, přičemž mě pořád jednou rukou drží na okraji skály.

Znova a znova.

A zase.

V rytmu vln narážejících dole na skálu. Je mi na omdlení, prsty mi pulzují a nohy se mi třesou.

Odmítám přemýšlet o tom, co se děje mezi nimi.

Takhle zvrácená přece nejsem.

Právě když si myslím, že už to nikdy neskončí, exploduje mi v ústech slaná chuť.

Můj instinktivní reflex je vyplivnout mu to všechno do obličeje, tak se o to pokusím. Jakmile mi vytáhne ptáka z pusy, vyprsknu sperma na jeho značkové boty.

Hruď mi svírá nedostatek kyslíku a já rychle střídám nádechy s výdechy, ale nepřerušuju oční kontakt.

Zírám na něj a otírám si z úst zbytky jeho odporného spermatu.

Zpočátku mě sleduje s prázdným výrazem ve tváři, ale vzápětí se mu ze rtů vydere tiché uchechtnutí a poprvé za dnešek se mu v očích zatřpytí jiskra. Tentokrát to není jen černá na černé.

Je to čiré sadistické světlo.

Světlo člověka, který je naprosto uspokojený a nasycený.

Pustí moje vlasy a do úst mi vrazí prostředníček a prsteníček. Držím se jeho zápěstí, abych nespadla dozadu, a on toho využije k tomu, aby mi zbytky svého semene rozetřel po rtech.

Jeho prsty mě dusí, vnikají mi do úst, jako by na to měly plné právo, znova a znova.

A zase.

Když se zdá, že už by mohl být spokojený, oslepí mě blesk. Vzhlédnu k foťáku, který mu zakrývá oči.

To si mě ten kokot v tomhle stavu právě vyfotil?

Ano. Ano, vyfotil.

Ale než se mu ten foťák pokusím vytrhnout, vyndá mi prsty z úst, zastrčí mi jimi vlasy za ucho a poplácá mě po temeni hlavy.

„Byla jsi moc statečná, Glyndon."

Pak mě bez námahy odtáhne od okraje skály, otočí se a odejde. A nechá mě tam s neuspokojenou touhou mezi stehny.

Zůstanu tam celá zkamenělá a nedokážu pochopit, co všechno se to teď vlastně stalo.

A co je nejdůležitější – odkud sakra ten psychopat zná moje jméno?

KAPITOLA 3

GLYNDON

Netuším, jak se mi podaří řídit až domů. Rozhodně to zahrnuje slzy a rozmazaný zrak, zatímco prsty škrtím volant. Ale tím nejsilnějším pocitem je neustálá touha jít v Devlinových stopách. Prostě šlápnout na plyn a sjet z nejbližší skály.

Zavrtím hlavou.

Myslet na Devlina je za těchhle okolností asi to nejhorší, co můžu udělat.

Nicméně to nejlepší, co můžu udělat a udělám, je zastavit před policejní stanicí s úmyslem nahlásit, co se právě stalo.

Jedna věc mi však brání otevřít dveře auta. *Jaké mám důkazy?*

Kromě toho bych radši zemřela, než aby kvůli mně moje rodina vedla mediální válku. Ano, táta a děda, a dokonce i máma by toho člověka pravděpodobně roztrhali na kusy a vedli za mě všechny možné války, kdyby to zjistili.

Ale já nejsem jako oni.

Nerada si někoho znepřáteluju a rozhodně nechci, aby se kvůli mně rodiče ocitli v centru pozornosti.

To prostě nedokážu.

A jsem tak strašně unavená. Jsem unavená už celé měsíce a tohle jen přibude k té tíze, která mi leží na ramenou.

Máma ze mě bude strašně zklamaná, jestli se dozví, že její holčička kryje nějakého predátora. Vychovala mě, abych chodila s hlavou vztyčenou. Vychovala mě jako silnou ženu, jako je ona sama a jako prý bývala babička.

Ale o tomhle se nemusí dozvědět.

Krýt ho přece nebudu. Nebudu ho nijak omlouvat. Nebudu to brát jako něco méně závažného, než to ve skutečnosti je.

Jen to zůstane pohřbené hluboko ve mně. Stejně jako všechno o Devlinovi.

Je spravedlnost vážně tak důležitá? Ne, když kvůli ní musím obětovat svůj duševní klid.

Už jsem se sama postarala o spoustu věcí, tak co je jedna další věc na seznamu?

Konečně s těžkým srdcem a rozervanou duší dorazím do rodného domu. Modré odstíny časného úsvitu se snášejí na rozlehlý pozemek, zatímco se za mnou zavírá obrovská brána. Dveře strašidelně skřípají a mlha, která se tvoří v dálce, ke zmírnění děsivosti celé té scény nijak zvlášť nepřispívá.

Vystoupím z auta, ohlédnu se a ztuhnu. Chlupy na zátylku se mi zježí a končetiny se mi začnou nekontrolovatelně třást.

Co když mě ten magor sledoval až sem?

Co když ublíží mojí rodině?

Jestli se jich jen dotkne, tak se ze mě stane vrah. O tom není pochyb.

Možná jsem připravená mu odpustit to, co mi udělal, ale když jde o moje blízké, je to něco jiného. Přísahám, že se neudržím.

Uběhne dlouhá chvíle a já si s pěstmi zaťatými po bocích prohlížím okolí. Teprve když se ujistím, že jsem si s sebou nepřivedla vzteklého psa, vydám se dovnitř.

Máma s tátou dům postavili tak, že je sice velký a impozantní, ale zároveň vyzařuje dostatek tepla, aby se v něm člověk cítil jako doma.

Budova se rozprostírá na velkém pozemku na okraji Londýna. Dřevěný altán uprostřed zahrady je plný obrazů z našeho dětství.

Hvězdy, které jsem namalovala, když mi byly asi tři, vypadají ve srovnání s těmi od mých bratrů groteskně a naprosto příšerně. Nechci se na ně dívat ani se nechat zasáhnout komplexem méněcennosti.

Teď ne.

Tak si sundám boty a potichu se vkradu do sklepa.

Tam máme svoje výtvarné ateliéry.

Hned vedle ateliéru světově proslulé umělkyně.

Každý, kdo kdy viděl obraz, slyšel jméno Astrid Cliffordová-Kingová nebo by aspoň poznal její podpis – *Astrid C. Kingová*. Její skici si získaly srdce kritiků a galerií po celém světě a často je zvána jako čestný host na různé vernisáže a exkluzivní akce.

Právě od ní, naší matky, jsme s bratry zdědili umělecké sklony. Landonovi to jde naprosto bez námahy. Brandon je pečlivý.

A já?

Já jsem tak chaotická, že to ani sama nechápu.

Nepatřím do jejich úzkého kruhu.

Roztřesenou rukou otevírám dveře vedoucí do ateliérů, které nám táta postavil, když bylo dvojčatům deset.

Lan a Bran sdílejí velký a já mám mnohem menší. V raném dospívání jsem chodívala s bratry do stejného, ale jejich talent mi zlomil duši a celé měsíce jsem nebyla schopná nic namalovat.

Tak máma poprosila tátu, aby mi postavil samostatný ateliér a dopřál mi tak víc soukromí. Netuším, jestli na to přišla sama, nebo se jí Bran svěřil, ale na tom moc nezáleželo. Aspoň jsem se nemusela denně dívat na jejich sdíleného génia a cítit se pořád menší a menší.

Ve skutečnosti bych se s nimi však ani neměla srovnávat. Nejenže jsou starší než já, ale jsme taky hrozně odlišní. Lan je sochař, zarytý sadista, který při sebemenší příležitosti dokáže a neváhá proměnit svoje modely v kámen.

Bran je zase malíř krajinek a čehokoliv, co nezahrnuje lidi, zvířata ani nic jiného s očima.

A já… Já bych se asi taky dala považovat za malířku. Čmárám si a motám se do moderního impresionismu. Nejsem tak úplně vyhraněná jako moji bratři.

A rozhodně nejsem tak zručná ani talentovaná.

Přesto je jediným místem, kde teď chci být, ten malý koutek mého ateliéru.

Když otevírám dveře a vstupuju dovnitř, cítím, jak mi ruce tuhnou a chladnou. Automatická světla osvětlí prázdná plátna, která pokrývají stěny.

Mamka se často ptá, kde schovávám svoje obrazy, ale nikdy na mě netlačí, abych jí je ukázala. Jsou hned tady, ve skříni na nejvzdálenější zdi, kde je nikdo nenajde.

Nejsem připravená tamtu stránku sebe samé komukoliv ukazovat.

Tuhle stránku sebe.

Protože cítím, jak se pod mým povrchem leskne temnota a snaží se prorazit ven. Teď, když jsem si na ni zvykla, chci jí víc a to mě děsí k smrti. Dusivá touha nechat se jí pohltit, nechat se sežrat zevnitř, prostě se od všeho očistit, ve mně pulzuje jako neodbytná potřeba.

Prsty se mi třesou, když zvedám plechovku s černou barvou a vrhám její obsah na největší plátno, jaké mám k dispozici. Barva se rozprskne i na všechna ostatní, ale já to ignoruju. Sahám po další a další plechovce – a další, dokud není všechno černé.

Pak si vezmu paletu, červené barvy, malířské špachtle a velké štětce. Nepřemýšlím o tom, jen vytvářím odvážné rudé tahy, které pak zabíjím černou. Vytáhnu dokonce i štafle, které posouvám z jednoho konce na druhý, abych dosáhla na nejvyšší okraj plátna.

Dělám to asi tak deset minut, i když podle skutečného času to bude o dost déle. Když slezu ze štaflí a uklidím je stranou, mám dojem, že se zhroutím.

Nebo rozpustím.

Třeba bych se mohla prostě vrátit k tomu útesu a nechat smrtící vlny, ať dokončí svoji práci.

Lapám po dechu, srdce mi tluče až v uších a z očí mi možná začne téct krev stejně červená jako barvy na obraze, který jsem právě dokončila.

Tohle není možné. To… prostě není možné.

Proč bych proboha malovala tohle… tuhle symfonii násilí?

Na rozpálené kůži skoro cítím jeho drsný dotek. Cítím nad sebou jeho dech, jeho nadvládu a to, jak mi na oplátku vzal tu moji. Vidím ho před sebou i s těma jeho mrtvýma očima. Vysokého jako ďábel a právě tak impozantního. Vidím, jak mi všechno bere.

Skoro slyším jeho posměšný hlas a ten nenucený způsob mluvy.

Cítím ho i nosem – tu dřevitou, drsnou vůni, která mi svírá hrdlo.

Prsty mi sklouznou ke krku, kde se mě dotkl – ne, kde mě *škrtil* –, načež mým tělem projede elektrický výboj a já ruku překvapeně odtrhnu.

Co to sakra dělám?

To, co se dneska stalo, bylo obscénní, znepokojivé a rozhodně to nebylo něco, co bych měla zachycovat v takhle drsných detailech.

Nikdy předtím jsem ani nemalovala takhle velký obraz.

Obejmu si břicho a skoro se zlomím v pase pod náporem bolesti.

Kurva.

Myslím, že se pozvracím.

„Páni."

To tiché slovo za mými zády mě vyleká a já sebou trhnu. Pak se na bratra ohlédnu.

Je to to přístupnější z dvojčat – naštěstí.

Brandon stojí u dveří, má na sobě khaki kraťasy a bílou košili. Jeho vlasy – věrohodná imitace hořké čokolády – mu trčí na všechny strany, jako by právě vypadl z postele a přistál v mém ateliéru.

Ukáže prstem na moje plátno, které vypadá jako z hororu. „To jsi namalovala ty?"

„Ne. Teda, jo… možná. Nevím. Rozhodně jsem nebyla při smyslech."

„Není to snad stav mysli, o který usilují všichni umělci?" Jeho oči zjihnou. Jsou tak modré, tak světlé, tak vášnivé, jako tátovy. A taky tak ustarané.

Od té doby, co se u něj rozvinula averze k očím, už Brandon není tím, kým býval.

Ujde pár kroků, než se ke mně dostane a obejme mě jednou paží kolem ramen. Je o čtyři roky starší než já a je to

vidět v každém rysu jeho tváře. V každém jeho sebejistém kroku.

V každém promyšleném pohybu.

Vždycky pro mě byl oranžovou – teplá, sytá a jedna z mých nejoblíbenějších barev.

Chvíli si moje plátno mlčky prohlíží. Neodvažuju se podívat ani na obraz, ani na bratra.

Skoro se neodvažuju dýchat, když mi jeho ruka nonšalantně leží na rameni, stejně jako pokaždé, když se vzájemně potřebujeme.

Bran a já jsme vždycky vedli vlastní tým proti tyranskému Lanovi.

„Je to… naprosto fantastické, Glyn."

Koukám na něj skrz řasy. „Děláš si ze mě srandu?"

„Tu si z umění nedělám nikdy. Nevěděl jsem, že před námi skrýváš takový talent."

Radši bych to nazvala katastrofou nebo projevem svojí úchylné múzy než talentem.

Může to být cokoliv, jen ne talent.

„Počkej, až to uvidí máma. Bude z toho nadšená."

„Ne." Odstoupím od něj, dřívější uklidnění se mění v hrůzu. „Nechci jí to ukazovat… Prosím, Brane, mámě ne."

Došlo by jí to.

V těch odvážných tazích a chaotických čarách uvidí to zneuctění.

„Hele…" Bran vezme mé roztřesené tělo do náručí. „To je v pořádku. Jestli nechceš, aby to máma viděla, neřeknu jí to."

„Díky." Schovám tvář do jeho hrudi, a i když mu zašpiním oblečení olejovými barvami, nepustím ho.

Protože poprvé od té hrůzné události se konečně můžu uvolnit.

Cítím se v bezpečí před vším. Včetně vlastní hlavy.

Prsty se mi zarývají do bratrových zad a on mě drží. Beze slova.

Právě proto mám Brana nejradši. Umí být oporou. Umí být bratrem.

Na rozdíl od Lana.

Po chvíli se ode mě odtáhne, ale nepustí mě úplně. Místo toho se ke mně skloní a upřeně se na mě podívá. „Co se děje, malá princezno?“

Tak mi říká táta. *Malá princezna.*

Máma je ta pravá princezna. Táta ji uctívá u oltáře a plní jí všechny sny.

Já jsem princeznina dcera, a tudíž malá princezna.

Otřu si slzy z očí. „Nic, Brane.“

„Když se v pět ráno vplížíš do sklepa a namaluješ tohle, nemůžeš pak tvrdit, že se nic neděje. Můžeš to popsat jakýmkoliv slovem na světě, ale ‚nic‘ k tomu nepasuje.“

Popadnu paletu a začnu míchat náhodné barvy, jen abych zaměstnala mysl i ruce.

Ale Bran to nenechá být. Dojde dlouhou oklikou mezi mě a ten obraz, který rozhodně hodlám hodit do nejbližšího ohně.

„Jde o Devlina?“

Při zmínce mého kamaráda sebou cuknu a hrdlo mi poskočí, jak prudce polknu.

V určitou dobu to byl můj *nejbližší* kamarád.

Chlapec, který rozuměl mojí šílené múze právě tak, jako já rozuměla jeho osamělým démonům.

Až nás jednoho dne něco rozdělilo.

Až jsme se jednoho dne vydali každý svojí cestou.

„O Deva tu nejde,“ zašeptám.

„Kecy. Myslíš, že jsme si nevšimli, že jsi od jeho smrti úplně jiná? Jeho sebevražda není tvoje vina, Glyn. Někdy se lidi prostě rozhodnou odejít a my nemůžeme udělat nic, co by jim v tom zabránilo."

Zrak se mi zamlží a hrudník se mi stáhne tak, že nemůžu pořádně dýchat. „Prostě to nech být, Brane."

„Máma, táta i děda se o tebe bojí. *Já* se o tebe bojím. Takže jestli pro tebe můžeme něco udělat, cokoliv, řekni nám to. Mluv s námi. Pokud se nám nesvěříš, nemůžeme se posunout dál."

Cítím, jak se rozpadám a ztrácím půdu pod nohama, takže přestanu míchat a vrazím mu paletu do rukou. „S touhle zelenou bys mohl namalovat krásný les *à la* Bran."

Paletu neodmítne, ale hluboce si povzdechne. „Pokud nás dál budeš takhle zarputile odstrkovat, tak nás pak nemusíš najít, až nás budeš opravdu potřebovat, Glyn."

Na rtech se mi objeví lehký úsměv. „Já vím."

Umím si skvěle nechávat všechno pro sebe.

Brana jsem ale moc nepřesvědčila, a tak zůstává poblíž, aby se ze mě pokusil vymámit nějaké informace. To je asi poprvé, co si přeju, aby mě našel Lan, a ne on. Lan by na mě aspoň netlačil.

Tomu je to jedno.

Bran se zase stará až moc.

Stejně jako já.

Po chvíli si ovšem paletu vezme a odejde. Jakmile se dveře s cvaknutím zavřou, sklouznu na podlahu před obrazem temného útesu, černé hvězdy a vášnivých červených odstínů.

Pak si schovám hlavu do dlaní a nechám slzy volně kanout.

Jakmile se rozední, jsem připravená utéct, aniž bych se musela setkat s kýmkoliv z rodiny.

Sbalím si kufr na nový semestr a pak si dám sprchu, která pravděpodobně trvá tak hodinu. Důkladně si drhnu pusu, vlasy, ruce, nehty.

Každé místo, kde se mě ten psychopat dotkl.

Pak si obléknu džíny, tílko a bundu a jsem připravená vyrazit na cestu. Vytáhnu telefon a napíšu holkám. Máme skupinový chat prakticky od dob, kdy jsme byly v plenkách, a pořád ho hojně využíváme.

Ava: Je divné, že už mi z Ari padají vlasy? Pořád prudí, abychom ji přidaly do tohohle chatu.

Cecily: Tak ať podá novou žádost za dva roky, až bude plnoletá. Tady se řeší jen témata pro velké holky.

Ava: Pro velké holky? To jako co? Nic takového jsem na tvém puritánském seznamu neviděla už tak... devatenáct let.

Cecily: Moc vtipné. Řežu se smíchy.

Ava: Ale vždyť mě miluješ, Ces. :-*

Nahodím si tašku na rameno a druhou rukou píšu:

Glyndon: Jsem připravená jet na kampus. Kdo řídí?

Mohly bychom na ostrov letět a bylo by to rychlejší, ale to by znamenalo zapojit do rovnice letadlo a těch já se bojím.

Na displeji se mi rozsvítí odpověď.

Ava: Já rozhodně ne. S mámou, tátou a prarodiči jsme byli vzhůru dlouho do noci, takže je ze mě zombík.

Cecily: Klidně já. Dejte mi ještě hodinu. Pořád jsem se nenabažila svých rodičů.

Začnu psát, že spěchám, ale v půlce věty se zarazím, když odpoví Ava.

Ava: Máma s tátou mi budou chybět jako svině. Babička s dědou taky. Ach jo. Možná i ta potížistka Ari. Viděly jste její účet na instagramu? Jmenuje se tam @ariella-podzakonem. Fakt, ta malá drzá čubka. Jestli to uvidí táta, tak ji zamkne do sklepa. Už jsem zmínila, že mi z ní vypadají vlasy?

Když se teď obě rozhodly být sentimentální, moje *Pojeďme radši teď hned* by mohlo vypadat, jako že utíkám od rodičů nebo tak něco.

Tak to není.

A vážně, taky se mi bude strašně stýskat. Možná i víc než Avě a Cecily. Jen občas nemám ráda sama sebe ve společnosti svojí rodiny.

Když nakouknu ze schodů, jídelní stůl už bzučí všudypřítomnou energií.

Máma pokládá před Brana vajíčka a táta jí tak trochu pomáhá, ale vlastně jí to spíš komplikuje, protože se jí při každé příležitosti dotýká. Vždycky mu za to spílá, ale on se jen směje.

Zastavím se pod schody a dívám se na ně. Je to takový můj zvyk už od doby, kdy jsem byla malá a snila o svém vlastním princi na bílém koni.

Táta je velký, svalnatý a tak blonďatý, že by to mohl být vikinský bůh. Tak ho občas nazývá máma. Taky je jedním ze

dvou dědiců Kingovic bohatství. Muž z oceli, o jehož nemilosrdnosti se mluví i v médiích.

Ale v blízkosti mě a mamky to je ten nejlepší manžel i otec. Člověk, který mi, co se týče chlapů, nasadil laťku pěkně vysoko.

Už když jsem byla mladá, viděla jsem, jak se ke svojí ženě chová, jako by bez ní nedokázal dýchat. A taky jsem viděla, jak se ona na něj kouká jako na svého ochránce. Na svůj štít.

Svého partnera.

I teď ji táta obejme kolem pasu a vlepí jí pusu na rty a ona zavrtí hlavou.

Zrudnou jí tváře, ale nesnaží se ho odehnat.

Zdědila jsem po ní výšku a sytě zelené oči. Ale jinak jsme odlišné jako den a noc.

Je to naprosto neskutečná umělkyně, které nesahám ani po kotníky.

Je to silná ženská, a já jsem akorát tak… já.

Bran jejich projevy náklonnosti ignoruje. Jen si elegantně krájí vajíčka a soustředí se na svůj tablet. Nejspíš si tam čte nějaký časopis o umění.

Jako první si mě všimne máma a hned odstrčí tátu. „Glyn! Dobré ráno, zlato."

„Dobré ráno, mami." Nasadím ten nejzářivější úsměv, odložím batoh na židli a políbím ji na tvář, pak i tátu. „Dobré ráno, tati."

„Dobré ráno, malá princezno. Kam ses včera v noci vypařila?"

Škubnu sebou a zírám na Brana, který jen pokrčí rameny. „Nebyl jsem jediný, kdo si toho všiml."

„Jen jsem si šla provětrat hlavu," zašeptám a posadím se vedle bratra.

Máma s tátou usedají ke stolu – táta do čela. Vezme do ruky vidličku a nůž a promluví, ještě než si dá jediné sousto. „Hlavu sis mohla provětrat i na zahradě. Potulovat se v noci venku je nebezpečné, Glyndon."

Nemáš ani tušení, jak moc.

Napiju se pomerančového džusu, abych se zbavila těch hnusných vzpomínek na včerejší noc.

„Dej jí pokoj, Levi." Máma mi s úsměvem podává vařené vejce – natvrdo, přesně jak to mám ráda. „Glyn už je velká holka a umí se o sebe postarat."

„Jen pokud se na ni uprostřed noci nevrhne nějaký naprostý šílenec."

Zadusím se trochou šťávy, kterou mám v puse. Bran mi podá ubrousek a divně na mě kouká.

Do prdele.

Prosím, řekněte někdo, že to nemám napsané na čele. „Nepřivolávej to," okřikne ho máma zamračeně a pak ukáže na vajíčko. „Jez, zlato."

Nacpu si do pusy bílek, ale většinu žloutku v podstatě vyhodím a máma nad tím zavrtí hlavou.

„Nepotřebuješ něco?" zeptá se mě táta podezíravě. Ježíši. Fakt nesnáším, když je v tomhle režimu. Je jako lstivý detektiv, který se ze mě snaží vytáhnout jakoukoliv informaci.

„Ne, ne. Jsem v pohodě."

„Dobře. Ale kdybys náhodou něco potřebovala, dej mi vědět – nebo svým bratrům," řekne, když spolkne jídlo.

„Provedu."

„Když už je řeč o bratrech…" Máma na mě a Brana upře přísný rodičovský pohled. „Slyšela jsem, že se vy dva na kampusu vyhýbáte Landonovi?"

„Nejde o to, že bychom se mu vyhýbali…" začnu.

„Jen na nás nemá čas, když se mu dostává tolika pozornosti od profesorů i od studentů," dokončí Bran a lže, jako když tiskne.

Protože se s ním opravdu snažíme trávit co nejméně času.

„Stejně." Máma mi udělá topinku a pořád se ke mně chová, jako bych byla malá holčička. „Chodíte na stejnou univerzitu, a dokonce i na stejnou fakultu, tak jsem doufala, že si aspoň udržíte nějaký vztah."

„Zapracujeme na tom, mami," odpovím svým uklidňujícím tónem, protože i když Bran není nijak nepřátelský, co se týká Lana, dokáže takovou energii rozhodně vyzařovat.

Začnu se zvedat. Můj žaludek ztěžkl a rezolutně odmítá přijmout další jídlo.

Dám rodičům pusu na rozloučenou a řeknu Branovi, že se uvidíme později. Přemýšlím, že bych zajela k dědovi, ale ten je teď asi v práci.

Navíc, jestli mě vyvedl z míry už jen ten krátký výslech od táty, setkání s dědou by mě asi úplně zlomilo.

Tak mu pošlu e-mail s přáním dobrého rána. On totiž esemesky naprosto nebere. Ani se na ně neobtěžuje podívat.

Zrovna se chystám schovat telefon, když mi pípne zpráva.

Říkám si, že mi možná za dědu píše babička, ale je to nějaké skryté číslo.

Když si ta slova přečtu, málem mi vybuchne srdce.

Neznámé číslo: Asi jsi měla umřít s Devlinem, co? To byl nakonec původní plán, že jo?

KAPITOLA 4

GLYNDON

Brighton Island je dost velký kus země obklopený lesy i mořem a posetý nechvalně proslulými středověkými hrady.

Skoro polovina ostrova však po staletí slouží jako vzdělávací centrum. Druhou polovinu obývají místní obyvatelé a najdete tu spoustu hospod, obchodů a zábavních podniků pro studenty.

Severní část Brighton Island zabírají dvě velké královské univerzity. Jedna je americká a druhá, na které studuju já, je britská. Přijetí na Royal Elite University – běžně známou jako REU – je asi tak těžké jako získat audienci u krále.

Nejen kvůli školnému, jež si mohou dovolit jen zazobanci a jejich dědečkové, ale taky proto, že je tu náročný vzdělávací systém.

Kampus je rozdělený na různé fakulty se všemi důležitými obory – jako třeba umění, obchod, medicína, právo a humanitní vědy. Dá se tu vystudovat všechno od bakaláře až po doktorát.

Někteří studenti mezi těmihle hradbami tráví celé svoje mládí a studují, až padnou vyčerpáním.

A stojí jim to za to.

Proč?

Protože absolventi téhle školy získávají diplom, který kdekoliv na světě bez váhání uznají. Zakladatelé Royal Elite University vybrali ty nejlepší profesory a nejlepší poradce.

Všechno je tu nejlepší.

Možná až na tu lokalitu.

Jde o ten drobný detail, o kterém jsem se zmínila dřív. Severní část ostrova totiž sdílíme s jednou nechvalně proslulou univerzitou.

King's U.

Je financovaná z neznámých zdrojů z druhé strany Atlantiku. Většinu tamních studentů tvoří Američani narození ve znamení ublížence. Což je vtipné, protože za snoby a nabubřelé zbohatlíky považují nás.

Zatímco oni… Oni jsou ti nebezpeční.

Ti, kteří tu chodí s příslibem zločinu ve tváři.

Jejich univerzita má jen tři hlavní obory. Obchod, právo a medicínu. To je vše. Myslím, že kdysi měli i humanitní vědy, ale zrušili je.

Cecily říká, že je to proto, že na nich není humánního vůbec nic.

Zatímco REU je nóbl, sofistikovaná a dýchá z ní vůně starého aristokratického bohatství, na King's U jde hlavně o nové peníze, pronikavé pohledy a výhrůžnou auru.

Bylo nám výslovně řečeno, abychom se od nich drželi dál. Nejdál, jak to jde. A my to dodržujeme. I když při sportovních akcích se to skoro vždycky zamotá.

Obecně ale mezi našimi dvěma kampusy existuje jasná hranice. Mezi naším vybraným anglickým chováním a jejich typicky americkým.

Je to tak už celé roky. Bylo to tak dávno předtím, než jsme se tu objevili my s kamarády. Vlastně náš kampus a kolej od

toho jejich odděluje vysoká zeď. Taková, kterou nelze přelézt ani přeskočit.

Zeď, která symbolizuje hlubokou propast mezi námi. Pokud se nepotkáme při nějaké soutěži, vzájemně si do teritorií nevstupujeme. Proto tahám Cecily za ruku a okamžitě ji zastavuju, aby nevtrhla do jejich kampusu.

Zrovna jsme dorazily a teď stojíme u kovové brány. Nahoře sedí zlatý lev s klíčem v tlamě a pod ním je zdobným písmem napsáno *Royal Elite University*.

Dokonce i Ava, která by se za normálních okolností držela jako klíště svého violoncella, ho teď nechala být a svírá Cecily druhou paži. „Měj rozum, Ces. Jen to, že jsi nemohla najít sešity, neznamená, že ti je vzal někdo z King's U. Vždyť ani nemají přístup do našeho kampusu."

Cecily se snaží vymanit z našeho sevření a nastříbrno obarvené vlasy jí padají do čela. Její černé tričko s nápisem *Ani mě nehne* tak nějak vystihuje její celkovou náladu. „Měla jsem na skříňce logo toho jejich pitomého fotbalového týmu. Byli to oni. A já se postarám o nápravu."

„Chceš být pohřešovaná?" povzdechnu si a cítím, jak mi napětí stoupá do hlavy.

„To je malá cena za to, že ty debily chytnu."

„Až si tě zavřou do sklepa nebo někam, budeš mluvit jinak." Ava se zachvěje a zašeptá: „Slyšela jsi, že je financuje mafie? Já tomu rozhodně věřím. A v žádném případě nedopustím, aby tě rozsekali na kousky jako v mafiánském filmu z devadesátek."

„Žijeme v právním státě," odsekne Cecily naprosto odhodlaně a zní to, jako by tomu fakt věřila.

„Někteří lidi na právo kašlou," prohlásím a cítím, jak se mi do krku vkrádá ten včerejší strach.

„Přesně tak," přikývne Ava a přehodí si blonďatý culík přes rameno. „Můžeme se teď vrátit na kolej, aniž bychom se musely bát, že zítra najdeme Cesinu mrtvolu v moři?"

Je mi jasné, že Cecily chce navzdory našim varováním pokračovat ve svém původním plánu. Obvykle je klidná, ale ne, když jí někdo sahá na věci. A upřímně si myslím, že je jí reputace studentů z King's U totálně u prdele.

I kdyby je přímo načapala při nějakém strašném činu, rozhodla by se je psychoanalyzovat, místo aby okamžitě zdrhla.

Cecily je pro mě stříbrná – stejně jako její vlasy. Není tak úplně bílá a může být pošpiněná trochou černé.

Ava je bezpochyby růžová, stejně jako její šaty, aura a osobnost.

„Promiňte?"

Jemný hlas přeruší naše pokusy odtáhnout Cecily na správnou kolej. Všechny tři tam sdílíme malý byt v nejvyšším patře, který stojí majlant, ale aspoň nám dává šanci zůstat spolu.

Ohlédnu se a spatřím drobnou dívku, asi stejně vysokou jako já, ale s o dost štíhlejším a ohebným tělem, jak stojí u brány REU. Hnědé vlasy jí spadají na ramena a její velké modré oči spolu s jemnými rysy tváře působí úchvatně. Na jednom rameni má pověšený světle růžový batoh s plyšovým přívěskem koťátka a na asfalt položí ladící kufr. Upřeně se na nás dívá.

Má na sobě fialové šaty s krajkovým lemem, které jsou tak elegantní, že by mohly konkurovat Avině princeznovské garderobě.

Moje kamarádky reagují stejně jako já a pozorně ji studují. Je to Ava, kdo se zeptá: „Potřebuješ něco?"

„Ano. Mohly byste mi prosím říct, kde je fakulta umění?"

Američanka.

Ta nová holka, která nejspíš právě dokončila střední školu, je rozhodně Američanka – pokud se dá soudit podle přízvuku. A i když na REU máme i pár amerických studentů, je jich dost málo. Vždycky se snaží dostat nejprve na King's U. Skoro všichni z nás, britských studentů, se ani nepokoušíme hlásit na jiné univerzity a jsme spokojení se svojí známou školou se známými pravidly.

„Ztratila ses?" zeptám se vlídným tónem a ukážu za ni. „Škola King's U je tamhle."

„Ach, to já vím. Nemají baletní školu, tak jsem se přihlásila sem a naštěstí mě přijali mezi semestry. Zkusím skloubit vysokou s baletem, ale ještě uvidíme, jak to půjde." Zářivě se usměje. „Mimochodem, já jsem Annika Volkovová. Můžete mi říkat Anni nebo Anne. Jen ne Nika."

„Já jsem Ava Nashová. Hraju na violoncello. Studuju klasickou hudbu na fakultě umění."

„Cecily Knightová. Studuju psychologii."

Ta nová, Annika, teď upřeně kouká na mě a já si uvědomím, že čeká, až se taky představím.

Poslední dobou jsem tak mimo, až je to trapné. Možná bych se měla na celý příští týden zavřít ve svém pokoji.

„Glyndon Kingová. Studuju výtvarné umění – na stejné fakultě jako Ava."

„Ráda vás všechny poznávám. Určitě si budeme rozumět."

„Soudě podle tvého vkusu v oblékání jsem si tím jistá." Ava se k Annice ihned přilepí. „Nejdřív ti ukážeme tvoji novou školu."

Cecily si posune na nose brýle s černými obroučkami a zavrtí hlavou, jako by říkala: „A je to tu zase." Ava byla vždycky ta nejspolečenštější z nás a v Annice asi našla rovnocennou

partnerku, protože si vesele povídají o módě a nejnovějších trendech.

Necháme Avu provést Anniku obrovskými chodbami, zatímco Cecily a já zůstáváme o krok pozadu.

Koutkem oka zahlédnu záblesk pohybu a ztuhnu. Pomalu se otočím a vidím, že se kolem hemží jen pár neznámých studentů.

Ale chlupy na zátylku se mi přesto ježí a mezi lopatkami mi steče kapka potu.

Cecily do mě šťouchne. „Chceš se vsadit, jak dlouho jí bude trvat, než tu novou nazve svojí nejlepší kámoškou?"

Vylekám se a zadržím výkřik. „Co? Ach… Ava? Jo, asi brzo."

Cecily prudce zastaví a upřeně se na mě podívá. „Co je, Glyn? Vypadáš, jako bys viděla ducha."

„Nic… Jen jsem se trochu zamyslela."

Dotkne se mojí paže a já vím, že to nemám brát jako samozřejmost. Cecily je typ člověka, který si svoje emoce pečlivě střeží, takže už samotná skutečnost, že mi nabízí jakoukoliv útěchu, je sama o sobě velká věc.

„Vím, že ta bolest musí být ještě čerstvá, ale časem se to fakt zlepší, Glyn. Slibuju."

Chvíli na ni zírám jako omráčená a pak mi dojde, že mluví o Devovi. To mě mělo napadnout jako první, ale zrovna teď? Když jsem cítila, jak mě sleduje nějaký stín?

Teď mi Devlin opravdu na mysl nepřišel.

„Díky, Ces." Taky ji pohladím po rameni a jsem vděčná, že ji mám.

Je o rok starší než já s Avou a taky je z nás nejvážnější, ale zároveň je i taková mateřská. Asi proto se rozhodla jít studovat psychologii.